

Szeretet

2025

NOVEMBER

11. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXVI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Fotó: Kalmár Zoltán

„Csillag jön fel Jákóbból” (4Móz 24:1-19)

Jelen számunkban...

- EBF-tanácsülés
- Hálaadó-nap a Hargitán és Sóllyomkőváron
- Kárpátaljai híradó
- Női missziókerületi alkalom
- Pengetős zenekari találkozó

„Kik fogják megharcolni a hit nemes harcát? Kik fognak talpon maradni és küzdeni, amíg mások elesnek? Az 1Tim 4:12 szavaival: ki lesz példája a hívőknek a hitben? Az a fogalom, hogy a hit harcba kerül, azt jelenti, hogy lesznek pillanatok, mikor nem lesz egyszerű hinni. Nem mindig ez lesz a természetes reakciónk, sőt, sokszor nem fog ez könnyedén menni. Bár sosem érdemelhetjük ki Isten szeretetét, de az ő követése gyakran nehezebb lesz, mint ahogy azt mi akar-nánk.”

A próféciában szereplő csillag és királyi pálca Jézus Krisztust vetíti előre, aki Jákóbból jön fel, vagy ahogy Károli fordítja: „csillag származik Jákóbból”. Nagy előszeretettel szólnunk erről az igazságról az adventi/karácsonyi üzenetekben, különösen akkor, ha a betlehemi csillag és a bölcsek történetére gondolunk. Krisztus valóban Jákóbból, Izráelből származik test szerint, de mint Csillag, vagy Fejedelem a csillagokon túlról, a mennyből érkezett. A napkeleti bölcsek rá tudtak hangolódni az isteni vezetésre, és más úton tértek vissza hazájukba. Bálám nem tért vissza hazájába, hanem Isten ellenségei mellé szegődött, így sokat ártott Izráelnek. De neki is sokba került – az életébe és az örök életébe –, noha sok igazságot, üzenetet adott át Báláknak és a későbbi olvasóknak. A csillag kapcsán Izráel megértette, hogy sokkal nagyobb vezetőjük lesz az érkező Fejedelem személyében, mint a pusztai vándorlás idején a felhő és a tűzoszlop. Az isteni vezetés, irányítás minden esetben természetfölötti.

A Fejedelem győztes, s vele együtt népe is az. Milyen magasztos a Győztes oldalán lenni egy átkozódó világban! Abban a tudatban élni, hogy aki „áld téged (Isten népét), áldott lesz, és aki átkoz téged (Isten népét), átkozott lesz” (Károli – 9. v.). Amikor e sorokat írom, Izráel a sok békeerőfeszítés ellenére még mindig harcban áll az iszlámistákkal. A hit és a reménység tölti be a szívünket, hogy a Csillag, a Fejedelem megoltalmazza népét!

Matthew Henry ezt írja Bálámmal kapcsolatosan: „látta ugyan a Mindenhatót, de nem formálódott át ugyanazon ábrázatra”. A földi kincsek elvakították, így Izráel tiszta erkölcsének megromlásán dolgozott. Az Újszövetség óv a Bálám útjától (Júd 11) és a Bálám tanításától (Jel 2:14). A Gyülekezetnek Krisztus a feje, Fejedelme. Ő vezeti dicsőségről dicsőségre. Milyen dicsőséges dolog ehhez a néphez tartozni! (Tóth János, Áhítat – 2022)

Missziókerületi konferenciák

Szeretettel várjuk Szövetségünk gyülekezeteinek képviselőit az év végi missziókerületi konferenciákra, amelyek a következő időpontokban és helyszíneken lesznek megtartva:

Székelvöldi Missziókerület:
november 22, Hargita Tábor

Kolozsvári Missziókerület:
november 29, Kolozsvár

Szilágysági Missziókerület:
december 6, Kémer

Nagyváradai Missziókerület:
december 13, Szalárd

A gyűlések délelőtt 10 órakor kezdődnek. A napirend a missziókerület adminisztratív és lelki teendőinek megbeszélése, valamint egy előadás meghallgatása „Keresztyén hitelvek osztályozása: milyen rangsorolás szerint kategorizáljuk a bibliai tantételeket?” címmel Borzási Pál elnök részéről.

A teljes jogkörű gyülekezetek tagszámukhoz képest a következőképpen küldhetnek képviselőket:

- 20-50 tag között: 1 képviselő
- 51-100 tag között: 2 képviselő
- 101-150 tag között: 3 képviselő
- 151-200 tag között: 4 képviselő
- 201-250 tag között: 5 képviselő
- 251-300 tag között: 6 képviselő
- 301-350 tag között: 7 képviselő

Ezen felül minden megkezdett 50 tag után egy-egy képviselő. A leánygyülekezetek tagjait az anyagyülekezet tagjaival együtt számoljuk. Az 50 tag alatti körzetek a lelkipásztoron kívül küldhetnek még egy képviselőt.

„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133:1)

A testvéri találkozás reményében, **Rajna Ottó** főtítkárr

Sajtótermékek – 2026

2026-ra a **Szeretet** 40, az **Áhítat** 35, a **Vezérfonal** 12, a **Falínaptár** 5, a **spirális naptár** 25 lebe kerül. A **Harmatcseppek** ára 70 lej lesz egy évre, ugyanúgy 4 szám fog megjelenni 64 oldallal, mint idén. A rendelés megkönnyítése érdekében egy kérdőívet kérünk kitölteni, amelynek a QR kódját a mellékelt képen találják. A Harmatcseppeket tehát csak ezen a platformon lehet megrendelni.

Megbocsátás, avagy „nagyon tudni Jézust”

1956 őszén magyar ajkú szemináriumi hallgatók mentek ki Bukarestből Brassóba legációszolgálatra. Egy diáklány Krizbáról, aki középiskolai tanulmányainak vége felé járt, meghívta a csoportot, látogatni meg az ő szülőfaluját is, az ottani kis gyülekezet ugyanis szeretettel fogadja a látogatókat. Ilyenkor hívogatnak, és ilyenképpen kialakul egy alkalmi hitmélyítő meg evangélizációs este. A szeminaristák kimentek, és az ünnepély után éjszakára az atyafiak adtak nekik szállást. Másnap, a visszainduláskor, a fiatalemberek egyike ígéretet tett a talpraesett leánynak, hogy írni fog. De a levél érkezése még hosszú hónapokig váratott magára.

Ötven évvel később, 2006. november elsején látogattuk meg feleségemmel, Borikával a hajdani diáklányt. Csendsen, szomorkás mosollyal fogadott. Az előszobából az ismerős tágas helyiségbe léptünk, amelyet közepén fából készült válaszfal osztott konyhára és lakószobára. A magas ablakok fényözönében indult a beszélgetésünk. A drága társ ekkor már közel három éve az Úrhoz költözött. Utoljára írt könyvét vettük először kézbe. Kérdések sorjázta Bartha Ibolya testvérnő felé, hogy bepillantást nyerjünk házasságuk közel félszáz éves történetébe. Az élő beszéd persze nem követ kronológiai sorrendet, így már az elején döbbenetes események kerültek szóba.

Az első az volt, amikor valakik egyszerre három ablakát törték be az akkori lelkipásztori lakásuknak. Az elkövetők tudhatták, hogy ők a férjével a körzetben járnak. Estefelé volt, István fiuk otthon tartózkodott, és az egyik ablak előtti asztalnál tanult. De éppen ezelőtt szaladt át a másik szobába, amikor a nagy kő betörte az ablaküveget. „Amellett persze állandóan figyeltek, lehallgattak bennünket, és a támadás bentről jött, a gyülekezetből, egy olyan személy részéről, aki szintén szekus-barát, besúgó volt” – mondja Ibolya néni, anélkül, hogy neveket említene, hozzátéve, hogy nem nagyon kellene ebből interjút készíteni, esetleg csak nagyon keveset hozzak nyilvánosságra.

A még súlyosabb incidens a gyújtogatás volt. Az éj leple alatt valaki „molotov koktélt” helyezett a szabadba nyíló konyhaajtó lábához. A tüzet a szomszéd gondnok, Lovas bácsi fedezte fel, még hozzá valami csodálatos módon. Alvás közben álmot látott, amelyben egy lakodalmas menet tartott a lelkipásztori lakás felé. Az élükön, trombitával a kezében egy jeles prédikátor testvér haladt. Erre az álmobeli trombitaszóra ébredt fel a gondnok testvér, és riasztotta a háziakat. Még lángolt az ajtó, bent minden koromfekete lett, de szerencsére a gázpalack nem robbant fel. Az atrocitás kivizsgálása során (vagy talán később?) a lelkipásztor házaspár szembesült az elkövetőkkel. A milícia vezetősége megkérdezte őket, mit kívánnak az elkövetőkre büntetésként: „Semmit!” – válaszolták határozottan. „Én

Az amerikai fiatalok szolgálata Érmihályfán

nem akarok szemetet hagyni magam után” – fogalmazta meg sok évvel később, a megbocsátás szükségességét Bartha bácsi.

November az elmúlás hónapja, amely szinte kényszerít, hogy emlékezzünk az előttünk elmenőkre. Arra is, hogy nehéz helyzetekben miként álltak helyt, arra is, hogyan tekintettek vissza ezekre évek múltával. Ez pedig itt nagyon fontos. Mert a néhai István testvérrel rengeteg közös élményt őrzök. De nem emlékszem egyre sem, amelyben sorsára panaszkodott volna. Sőt, a besúgóktól elszenvedett atrocitásokról én semmit sem tudtam. Megvalósította azt, amire a néhai Hajas Miklós testvér kérte a küldötteket 1990. február 3-án, a Szövetség alakuló ülésén: „Testvérek, voltak közöttünk besúgók, az ilyenek ezt vallják meg, mi pedig bocsássunk meg nekik!” Akkor én ezen fölöttébb megdöbbentem, a mondat talán azért is maradt meg ennyire bennem.

Vajon lehet élni megbocsátás nélkül? Az író embernek semmiképpen. Csíkszentmihályi Mihály, az emberi viselkedést kutató és nemrég elhunyt magyar-amerikai pszichológus „Flow” c. könyvében mondja a következőt: „Nem írhat sz könyvet úgy, hogy nem bocsátottál meg minden embertársadnak”. Nagy áldás nekünk, hogy a múlt rendszerben Bartha testvér könyvet írt. Visszatekintve most már értjük, hogy volt ehhez kedve és energiája.

Napjaink eseményei is sarkalltak, hogy felidézzem az Ibolya testvérnővel való beszélgetésünket. Arra a kérdésre is keresve a választ, hogy a hívő ember miként viszonyuljon a hatalomhoz. Diktatúrában élve, atyámfiával együtt, nekünk ez „fehéren-fekete” helyzet volt, éles határvonalakkal. Talán nem ismertük Lord Acton brit történész mondását, hogy „a hatalom korrumpál” (az ellenőrizetlen hatalom abszolút módon), de láttuk annak megvalósulását, és igyekeztünk minél távolabb tartani magunkat tőle. Úgy-szintén elszomorító a megbocsátásra való képtelenség kint a nagyvilágban, de olykor bent a gyülekezetben. Sokszor előm jön a kérdés: Vajon mit szólna ehhez a Mester?

A nyár végén az ifjúsági vezetők, Boda Niki számolt be az amerikai magyar ajkú baptista fiatalok érmelléki misz-szióútjáról. Élménydús hetüknek volt egy fordulópontja,

mondta, amikor Mihályfalváról kimentek egy másik településre. És a helyzetet a kedves lány az angol mondatszerkesztés szerint írta le, valahogy így: „A városban a gyerekek tudták Jézust, de azok, ott kint, nem nagyon tudták Jézust”. Magamban elmosolyodtam, és gondolatban megköszöntem ezt az újszerű megfogalmazást, amelyben mintha választ kaptam volna töprengéseimre. A világi hatalom és a megbocsátás dolgaiban is fontos jelszavunk lehetne: „Nagyon tudni Jézust!”

Szilágyi László, Cleveland

EBF-tanácsülés a Közel-Keleten

2025. szeptember 24–26. között a Jordániai Hásimita Királyság* fővárosában, Ammanban került sor az Európai Baptista Föderáció (EBF) Tanácsának ülésére. Az idei tanácskozás különleges jelentőséggel bírt, hiszen az EBF fennállásának 75. évfordulóját is ünnepelte. A Föderációhoz 52 ország baptista közössége tartozik, összesen mintegy 750 000 testvérrel Európából, a Közel-Keletről és Közép-Ázsiából. A konferencia keretében a küldöttek új elnököt választottak a következő két éves időszakra Dr. Charlie Costa, libanoni lelkipásztor személyében. A Romániai Magyar Baptista Szövetséget Rajna Ottó főtítkárs és Fa-

zakas György alelnök képviselte. A képen: Rajna Ottó (a Szövetség főtítkára), Alan Donaldson (az EBF főtítkára), Dr. Charlie Costa (az EBF elnöke) és Fazakas György (a Szövetség alelnöke).

Rajna Ottó főtítkár

* A terület a 7. században került arab fennhatóság alá, majd a keresztes hadjáratok idején a Jeruzsálemi Királyság része lett. A 16. századtól az Oszmán Birodalomhoz tartozott, és az első világháború után vált angol mandátumterületté. 1922-ben Transzjordániai Emirátusnak nevezték, 1946-ban pedig független lett. Az iszlám állammallás mellett az országban 20 baptista gyülekezet működik, 1500 taggal.

Bemerítés Nagykárolyban

Életünk legfontosabb döntése kétségtávol a megtérés. Amikor egy ember megtapasztalja a szabadulás örömét, bármiben kész engedelmeskedni Istennek. Balácsi Norbert, nagykárolyi lakos is megismerte és megtapasztalta Isten bűnbocsátó kegyelmét ez év tavaszán. Szívében hamar döntésre is jutott, hogy ezt nyilvánosan is megvallja a bemerítés pecsétjével. Ennek a hitvallásnak lehettünk tanúi 2025. szeptember 7-én Nagykárolyban.

A négy éve elindult nagykárolyi gyülekezetplántálás a harmadik bemerítési ünnepségének örülhetett Isten kegyelméből. Az istentiszteletre a nagykárolyi gyülekezetnek helyet adó épület udvarán került sor, a szabad ég alatt, a város központjában. A délelőtt 10:00 órától kezdődő dicsőítés az egész városközpontban hallható volt.

Az ígét Bálint Pál, érmihályfalvai ügykezelő lelkipásztor hirdette az ApCsel 2: 36-41 alapján. A bemerítést Oláh Elemér-Róbert misszionárius végezte. Bizonyásgtételekkel a szilágysszentkirályi ifjúság részéről Csapó Bernadett és Módi Miriam szolgált.

Norbert megtérésének története 2024-ben kezdődött, amikor a család eladásra meghirdetett lakását egy fiatal házaspár, Juhász Péter és Eunika vette meg, majd a fiatal házaspár, Isten akaratát megértve, gyermekfoglalkozást indított. Ezt Krisztián (Balácsi Norbert és Erika fiúgyermek) is elkezdte látogatni. Hamarosan Krisztián családja is nyitottá vált a vasárnapi istentisztelet látogatására. Az év elején elindult Alpha-kurzusnak Norbi hűséges résztvevője lett. Az Úr tovább munkálkodott benne. Istenkeresésében a legnagyobb hatást a kémeri ifjúság bizonyásgtételei gyakorolták a szívére. Azon a vasárnapon ő is megérezte a bűneinek a terhét, és úgy döntött, hogy segítséget kér. Még akkor este megtapasztalta Isten megbocsátó kegyelmét és szabadítását. Isten jól tudja lakásunk helyét, tervvel és célla helyez embereket az életünkbe. Három és fél év távlatából visszatekintve elmondható, hogy minden fáradozást megér a misszióba fektetett szolgálat!

Oláh Elemér, misszionárius

Fehérruhásokkal ünnepeltünk Baróton

2025. október 12-én a baróti imaházban gyűlt össze a körzet testvérisége, hogy együtt örvendjen a mennyel egy idős asszony, Trinka Ilona és egy fiatalember, Tókos Dávid bemerítésben tett bizonyásgtételeinek, majd a délutáni istentiszteleten pedig hálát adjon Isten irántunk való jóindulatáért. A bemerítésen Erdő Zoltán, diakónus hálaadó imára buzdította a gyülekezetet a Jer 31:31 alapján, emlékeztetve a gyülekezetet Isten beteljesült ígéretére, a Krisztusban kötött újszövetségre. Az ígét Dóczi Tibor lelkipásztor hirdette délelőtt a Lk 17:28-33-ból. A Lót feleségének a példája alapján figyelmeztetett arra, hogy aki majdnem bent van az Isten országában, az igazából nincs benne, ezért nem elég az Istenről sokat tudni, elég közel lenni hozzá, hanem teljesen átadott életünk kell legyen. Délután pedig az Ef 2:1-10 alapján emlékeztetett arra, hogy Krisztusban milyen kiváltságos helyzetben vannak, akik valamikor a harag fiai voltak, de most hisznek benne: életre keltette, kegyelemből üdvözítette, elültette a mennyei világába és újjáteremtette a jó cselekvésére. Az Úr adjon sok hasonló ünnepést gyülekezeteinknek!

A képen balról jobbra: Dóczi Tibor lp., Erdő Zoltán, Trinka Ilona, Tókos Dávid, Györfi Elek Tóbiás lp.

Györfi E. Tóbiás lp.

Kedves olvasók!

Kovács Zsolt tv.-nél rendelhetők Bibliák, keresztyén könyvek és 2026-os naptárak az alábbi elérhetőségeken:

Tel.: **0721585609**

e-mail: **zsolti.kovacs@gmail.com**

Székelyföldi hálaadó-nap a Hargitán

„Vágylak látni Téged, Jézus, arcodat látni, Istenem” – csendült fel az ének több mint 600 ember ajkáról augusztus 31-én a Hargita Keresztyén Táborban. Olyan gyakran használt szó a „hála”, a „hálaadás”, mégis annyi mindent rejt, olyan sokat kell még tanuljuk, gyakoroljuk.

A délelőtti alkalom megkezdésekor Máté Zoltán a Jn 14:27 alapján azzal a kívánsággal köszöntötte az egybegyűlteket, hogy Krisztus békessége töltsön be mindenkit ezen a napon. Az Úr drága Szentlelke valóban gazdagon kiáradt, sebzett lelkeket gyógyított, békessége betöltötte az aggodalmaskodó szíveket. Ezt követően Kiss Zoltán, Kelemen S. Sándor és Tóth Attila lelkipásztorok buzdítottak bennünket lelkes, hálátelt imára.

Az ige felolvasása után (Dán 4:26–31) Durkó István, a Magyarországi Baptista Egyház missziói igazgatója az istenfélelemről, annak jellemzőiről, fokozatairól beszélt. Az istenfélelem Isten mindenhatóságából fakadón szó szerint félelmet; nagysága, hatalmassága miatt tiszteletet; azon érték által pedig, amit Krisztusban adott, imádatot és hálát rejt magában. Ennek azonban több fokozata van. Ha átéljük Krisztus szabadtását, akkor nem félünk tőle, hanem hálásak vagyunk, hogy személyes kapcsolatban vagyunk Vele, hogy Ő a mi Istenünk. Ha azonban gyengül a kapcsolatunk, akkor az istenfélelmünk is gyengül. Mikor ki szeretnénk fejezni az Úr iránti hálánkat, sokat számít, hogyan tekintünk Istenre: minél nagyobb az istenfélelmünk, annál nagyobb a hálaadásunk is. Ha nincs istenfélelem a szívben, akkor ott igazi hálára sem lehet lenni. Feltevődik a kérdés: az istenfélelem skáláján hol vagyunk mi? Félnék a Mindenható Istentől, mert meg is büntethet, vagy hálából, tiszteletből, örömmel szolgáljuk Őt? Arra bátorított a testvér, hogy ne csak féljünk az Istentől, hanem hálával szolgáljuk Őt!

Az ünnepi alkalom egyik kiemelkedő mozzanata az úrvacsora volt, csendes lelki egységben. Ebben Győrfi

Tóbiás és Dézsi István lelkipásztorok vezetésével részeltünk. Ezután Joó Zoltán, házigazda meghívására a gondosan előkészített környezetben elfogyasztottuk a finom ebédet.

Délután Kis Ottó lelkipásztor a Mk 10:48–51 ígérés alapján kiemelte, hogy amint a vak embernek, akinek megnyílt a szeme és elsőként Jézust látta meg, úgy nekünk is, akik elvesztettük a lelki látásunkat – vagy az meghomályosult –, Jézust követve, új látással ennek lehetünk részesei. Ezt követően a gyerekek szolgálata és Joó Erika testvérnő biznyságtétele által is épülhetünk.

Miután együttes szívvel, közösen mondtuk el a 23. zsoltárt, Szabó László lelkipásztor fejtegette az igei igazságokat. Ahogy minden sikeres dolognak, úgy a hálaadó életnek is van egy titka: csordultig legyen az életünknek a pohara. Ha üres az életünk, nem tudunk hálát adni, sőt megtelik gonosszággal, elsodródunk az Úr útjáról. Ha félig van tele, Isten ígéje arra biztat, hogy teljünk meg csordultig – ne törődjünk bele, ha esetleg valakinek még kevesebb van, mint nekünk! Akkor tudunk hálásak lenni, ha tele az életünk pohara: teljes az Isten iránti elköteleződésünk, hisz a langyos szív nem tud hálát adni; teljes az odaszánásunk, így bőséges áldásban is részesülhetünk; teljes bizonyosságunk van; teljes a bátorságunk az igehirdetéshez, hisz Isten méltóvá tesz minket, hogy nehézségeket is elhordozzunk az Ő dicsőségére; teljes szeretetben; teljes Szent Lélekkel; teljes tisztaszívúságban (2Kor 9:2) – az Úr kegyelme, Krisztus áldozata tesz minket teljessé, tisztává és szentté, de erre a szentségre nekünk is törekednünk kell!

Ha üres az életed pohara, jöjj Jézushoz, és engedd, hogy megtöltsse; engedd, hogy fölszabadulj és megteljen az életed! Ha tele a poharunk, teljes és bőséges lesz a hálaadásunk is!

Tokos Dóra

A Nagyváradi Missziókerület hálaadó ünnepélye a Sólyomkővári Táborban

A Nagyváradi Missziókerület szeptember 14-én tartotta meg hálaadó-napját a Sólyomkővári Baptista Táborban. A tavalyi, első ilyen együttlét jó visszhangjai nyomán a 2025-ös ünnepélyt egész naposra tervezte a missziókerület vezetősége. A borongós idő ellenére a szélrózsa minden irányából lelkesedéssel érkeztek a testvérek az egymással és az Úrral való találkozóra. Az elmúlt évben még vakolatlan terem és padok fogadták a vendégeket, mostanra azonban jelentős fejlődésnek, változásoknak lehettünk tanúi a táborban. Amint 11-et mutatott az óra, Veress Efraim lp. tv. a Zsolt 31:20-25-tel köszöntötte a mintegy hatszáz főnyi sokaságot, miután Halász János tv. (Köröstárkány) buzdított imádságra a 100-ik zsoltár alapján. Módi Tamás táborigazgató személyes hangvételű bizonyoságtételbe ágyazva beszélt a táborban folyamatban lévő munkálatokról, majd Boros Róbert lp. testvér és felesége, Emília, valamint Buhas Marcus is bizonyoságot tett. Mind a közös éneklést, mind pedig az Ászáf Kórus színvonalas és felemelő szolgálatát az egész nap folyamán Egyed Ernő tv. vezette. Igehirdetésében Szűcs Sándor lp. tv., a missziókerület elnöke a Lk 6:45 alapigéből kiindulva beszélt a hálaadás bankjáról, amelybe „ha betesszük a megfelelő értékeket, akkor a kellő időben bőséges hálaadást fogunk kivenni”. Ezek az értékek a következők: a Szentírás szerinti életvitel; a szeretetteljes kapcsolatok; a szentség gyakorlása – a gondolatok szintjén is; a szolgálat (lelki és fizikai); a szenvedés vállalása.

A Nagy Ferenc tv. és csoportja által elkészített és kiosztott ebéd a szalárdi gyülekezet testvériségének áldozatkészségéről tanúskodott.

A 15 órakor kezdődő istentiszteletet megelőzően a várasfenesi fúvószenekar szolgálatai hangolták a szíveket az újabb lelki áldások befogadására. A programot Szabó László lp. tv., a missziókerület titkára vezette. Ez alkalommal több lehetőség volt a szolgálatra különböző gyülekezetek részéről. Énekekkel, bizonyoságtételekkel szolgáltak a biharszentjánosi testvérek, a Nagyváradi Roma Gyülekezet népes csoportja, valamint az 50 éves fennállását nemrég ünneplő érszöllősi pengetőzenekar, amely különleges színfoltja volt a hálaadó-napnak. Kelemen J. Sándor lp. tv. elmondta, hogy a pengetőzenekar nagyszerű csapatépítő eszköz, kiváló missziós eszköz, és ami a legfontosabb: Isten dicsőítésének eszköze. Igehirdetéssel Dan László tv. (a KCA részéről) szolgált az 5Móz 8:2a alapján.

A buzgó éneklés, az egymás után – néha egyszerre – feltörő, hangos imák, az ebédszünet vidám moraja

mind-mind annak a jele volt, hogy a mindenható Isten, az áldások Atyja jelen van az Ő népe között. Habár különböző helyekről, egymástól nagy távolságra levő gyülekezetekből is érkezünk, ugyanazon nagy család részeként éltük meg a hálaadás, az Úrra való figyelés örömet. Mindenért Övé legyen a dicsőség!

Kiss Lehel lp.

Híradás Kárpátaljáról

Szeretettel köszöntünk mindenkit az Úr Jézus nevében! Szeretnénk pár sorban tudatni az erdélyi testvériséggel, mit végzett az Úr az elmúlt időszakban közöttünk. Jó volt egy kicsit együtt lenni a lelkipásztor családokkal nyár végén Hargitán. Köszönjük, hogy gondolatok ránk és meghívtatok!

Zápszony

Hála az Úrnak, hogy egy mozgalmas és áldott nyarat tudhatunk magunk mögött, sok lehetőséggel a szolgálatra. A nyári időszakot általában arra használjuk fel, hogy intenzívebben szolgáljunk a gyerekek és tinik felé. Örülünk, hogy idén is adott az Úr lehetőségeket erre, és erőnkhez mérten igyekeztünk is helytállni.

Június végén *Harvest Game* táborunk volt, ami lassan tíz éve részét képezi a nyári programjainknak. Főleg 10-15 éveseknek szól ez a tábor, ahol szólhat feléjük az evangélium.

Július végén a fiatalok körében közkedvelt *Sátor és Biblia* nevű táborunkat tudtuk megszervezni Zápszonyban. Ezt a programot annyira szeretik, hogy gyakran felnőttek és családok is csatlakoznak. Mivel a zápszonyi gyülekezet kertjében van bőven hely a sátrak felállítására, 70-80 ember is elfér. Az idei évben mindenkivel együtt hetven körül voltunk, a téma pedig az elköteleződés, a hitben való növekedés volt.

Augusztus végén a harmadik táborunk egy *angol tábor* volt, ahol a kisebbek is részt vehettek. Ebben a táborban az angol nyelv tanulása mellett az evangélium hirdetése is fontos számunkra. Megnéztük, hogy Isten hogyan küldte el szolgáit a világ különböző területeire. Voltak, akik önként mentek, de voltak olyanok is, akiket kimozdított a helyükről, hogy használja céljai elérésében.

Beregszász

A *beregszászi imaház építésében* is vannak fejlemények. Örülünk, hogy egy része használható már arra, hogy a kívülállókat is meg tudjuk hívni azokra az eseményekre, ahol ők is hallhatnak az evangéliumról. Még sok van hátra a befejezésig, de addig is megteszünk, amit lehet ahhoz, hogy az Úr ügye haladjon előre a városban élők életében.

Májusban evangelizációs céllal meghívtuk *Boros Lajos* testvért, aki őszintén elmondta, hogyan hozta helyre az Úr Jézus szeretete és kegyelme elrontott életét. Ugyancsak májusban volt egy tinikonferencia, ahol kb. húsz fiatal döntött úgy, hogy szeretné az Úr Jézust jobban megismerni. Nagy öröm volt ezt látni és ennek a részese lenni. Kérünk benneteket, hogy imádkozzatok értük! A közöttük végzett szolgálat folyamatos, több gyülekezetben is folyik a tinik felé végzett szolgálat. Az Úr ad örö-

möket ezeken a területeken is. Júliusban egy *gyereknapot* tartottuk, ahova – hála az Úrnak – több, mint negyven gyermek jött el. A gyülekezet épülete és csapata is most először próbálta ki, hogy milyen gyerekprogramot szervezni. Jövőre szeretnénk egyhetes programot is elindítani.

Augusztus végén szintén missziós céllal egy *női délutánt* is tartottunk, ahol a megjelent hölgyek festhettek, és közben hallhatták az evangéliumot.

Az *ungvári* és *kisdobronyi* testvérek is nagy szeretettel gondolkodnak rátok. Mindig nagyon-nagy örömmel fogadják az erdélyi testvérek látogatását, ezért szeretettel várunk bárkit, aki szívesen belenézne az itt folyó missziómunkába.

Kicsit magunkról

Hála az Úrnak, az egészségünk jó, csupán az évek telnek gyorsan. Fiúnk Szegeden tanul az egyetemen, ezért csak ritkán látogat haza. Két lányunk még a helyi iskola rendszerben tanul, megköszönjük, ha imádkoztok értük. A nagyobbik lányunk szeptember 28-án bement a szívébe, amiért nagyon hálás a szívünk.

Köszönjük, hogy eddig is imádkoztatok értünk, de kérjük, hogy továbbra is gondoljatok ránk! A háború még mindig tart, és érezzük a mindennapjainkban ennek a súlyát. Nem szeretnénk, ha a gyülekezetek férfi tagjai meghalnának a fronton, ezért kérjük és várjuk mi is a békét.

Kicsit az évet lezárva, lélekben már készülünk a jövő esztendőre. Szeretettel várunk bárkit, aki szívesen segítene a misszióban. Keressetek, hívjatok, örömmel válaszolunk minden feltett kérdésre! Az Úr Jézus áldását kívánjuk mindenkinek!

A Nagy-Kasza család nevében: **Lona**

»» Olyan kezdeményezés volt ez, amelyet jó lenne folytatni a jövőben, még több pengetős zenekar részvételével. Legyen meg ebben Urunk akarata! Az áldásokért, dicséretre buzdító kedves pengetős zenekaro-kért és igékért, a szeretetteljes vendégfogadásért Istené legyen egyedül a dicsőség! **(János Csaba lp.)**

Pengetős-zenekari találkozó Koltón

2005. október 19. délutánján különleges ünnepi istentiszteletnek adott helyet a koltói művelődési ház. A hálaadó-napi istentisztelet keretén belül megrendezésre került az I. Pengetős zenekari találkozó a krasznai, szatmári és koltói baptista gyülekezetek zenekarának közreműködésével. A koltói gyülekezet egyik tagjának a szívében indult el az alkalom megszervezésének gondolata, amely Isten kegyelméből most valóra vált. Nagy várakozás és készülődés előzte meg ez istentiszteletet, amely igazán áldásos volt. A művelődési ház teljesen megtelt érdeklődő hallgatókkal és több mint 80 pengetős zenésszel.

Az ünnepi istentisztelet változatos volt, s bár nem volt rövid, a hallgatók örömmel ülték végig. A közös éneklések mellett halhattunk egyéni és közös zenedarabokat mindhárom zenekar részéről. Az éneklések és evangéliumi énekeket megszólaltató zenedarabok mellett a lelkipásztorok köszöntése is biztatta a jelenlevőket hálára és Isten dicséretére. Dr. Borzási István lelkipásztor tartott bevezetőt a pengetős hangszerekről és a zenekarok jelentőségéről. A helyi református lelkész, Ecsedi Árpád is megtisztelte jelenlétével és szeretetre buzdító beszédével az alkalmat. Mellette Ander István, Németországban élő evangélikus lelkész is köszöntötte az egybegyűlteket, visszaemlékezve Richard Wurmb-ramddal való beszélgetéseire, és a neo-protestáns gyülekezetekkel fenntartott jó kapcsolataira. További bizonyosságtevések következtek a három gyülekezet tagjai részéről. Isten igéjét dr. Kovács József lelkipásztor hirdette a Kol 3:15-17 alapján. Az ünnepi istentisztelet végén a meghívott vendégeket a koltói gyülekezet tagjai által elkészített finom vacsora várta. >>>

Aranymenyegző Fugyivásárhelyen

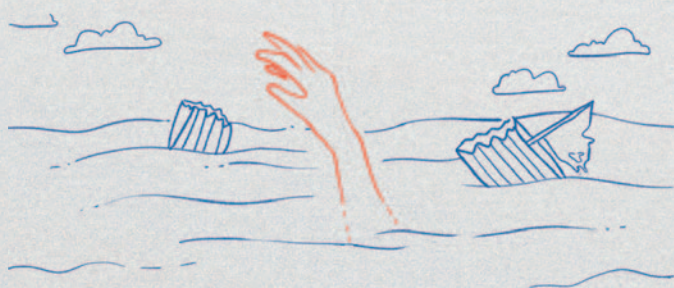
Június 22-én hálával és örömmel emlékeztünk meg Szatmári Ferencz és Erzsébet 50 éves házassági évfordulójáról a családdal és a fugyivásárhelyi gyülekezettel. Testvéreink házasságát Isten két gyermekkel és három unokával áldotta meg. Bányai János lelkipásztor 1Sám 7. részéből szolgált, és biztatta test-

véreinket, hogy továbbra is az Urat keressék, teljes szívből őt szolgálják, és ragaszkodjanak hozzá. Isten hűsége, szeretete és áldott kegyelme, gondviselése kísérté őket életük minden napján, ezért hittel tehettek arról bizonyosságot, hogy "Mindaddig megsegített minket az Úr!" Köszöntések hangzottak el a család, a lelkipásztor testvér felesége, valamint a gyülekezet részéről. Áldott, családi alkalom volt, hála érte! Isten gazdag áldásait kívánjuk életükre továbbra is! **(Fiuk, Szatmári Attila-Ferencz)**

A hit emberének harcai

Már az első gyülekezet megalakulása óta voltak olyanok, akik, bár egykor azt vallották, hogy hisznek Krisztusban, előbb vagy utóbb mégis elhagyták őt.

„Egyesek [...] a hit dolgában hajótörést szenvedtek” – számol be Pál a Timóteushoz írt első levelében. Tulajdonképpen mind az első, mind pedig a második levélben is fellelhető a hitehagyás fogalma: az emberek eltávolodtak a hittől, elszakadtak a hittől, a hit szempontjából megbízhatatlanná váltak (1Tim 1:19; 4:1; 5:12; 6:10; 20-21; 2Tim 3:8). Úgy tűnik, hogy az első századra nyúlik vissza az a jelenség, amelyet napjainkban hitelhagyásnak nevezünk, és amivel időnként a közösségi médiában is találkozunk.

Ezen viszont nem kell meglepődnünk, hiszen Jézus előre megmondta, hogy így fog történni: „A tövisek közé esett mag: ezek azok, akik hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják őket, és nem érlelnek termést” (Lk 8:14). Ezek a tövisek napjainkban is ugyanolyan élesek és veszélyesek a hitünkre nézve. Sőt, azáltal, ahogy a technikát használjuk, manapság szinte tüskéket természetünk a zsebünkben, közelebb vonva ezeket magunkhoz, mint korábban bármikor.

A fenti íge fényében újabb értelmet nyernek az 1Tim 6:11-12 sorai, melyek aktuálisak voltak Timóteus idejében, de a mai időkben is azok:

„Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.”

Kik fogják megharcolni a hit nemes harcát? Kik fognak talpon maradni és küzdeni, amíg mások elesnek? Az 1Tim 4:12 szavaival élve: ki lesz példája a hívőknek a hitben?

A hit harca

Az, hogy a hit harcba kerül, azt jelenti, hogy lesznek pillanatok, mikor nem lesz egyszerű hinni. Nem mindig ez lesz a természetes reakciónk, sőt, sokszor nem fog ez könnyedén menni. Bár sosem érdemelhetjük ki Isten szeretetét, de az ő követése gyakran nehezebb lesz, mint ahogy azt mi akarnánk.

„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem!” – hangzottak Jézus szavai (Lk 9:23). Nem arról a könnyű és vonzó keresztről van itt szó, amit egyesek a nyakukban hordanak, hanem arról a fájdalomról, ami azzal jár, hogy

a keresztre feszített Királyt követjük az őt meggyilkoló emberek között. Isten szava azt mondja, hogy ha kinyilvánítjuk a Jézus iránti szeretetünket, akkor ki leszünk téve a minket átformáló szenvedéseknek (1Pt 4:12); az emberek el fognak hagyni minket, gyűlölet, megvetés fog várni ránk (Jn 15:18); ki leszünk téve a Sátán támadásainak (Jn 10:10), és a bűneink is tönkre akarnak majd tenni bennünket (1Pt 2:11). Ha megtagadjuk a küzdelmet, akkor nem fogunk kitartani. A lelkünk hajói elkerülhetetlenül elsodródhatnak, megsérülnek, majd pedig elsüllyednek.

Az 1Tim 6:12 előtti versekben Pál olyan veszélyekre hívja fel a figyelmünket, melyekkel a hit harcának megvívása közben fogunk találkozni. Ezek a veszélyek ma is fennállnak a hívő ember életében.

Ellenségünk, a büszkeség

Amikor Pál leírást ad a Jézust elhagyó emberekről (főként azokról esik szó, akik eleinte hűséges tanítók voltak, de azután tévtanítókká váltak), akkor mindegyiknél az ő büszkeségükre hívja fel a figyelmünket. Ezek az emberek felfuvalkodottak voltak (1Tim 6:4). Ahelyett, hogy megalázták volna magukat Isten kegyelme és irgalma előtt, ezek az emberek arra használták az evangéliumot, hogy önmagukat igazolják. Ahogyan Ádám és Éva tette az Éden kertjében, úgy ők is visszaéltek az Isten szeretetével, és istenként viselkedtek. Sokan azért nem tartunk ki a hitben, mert egyszerűen nem tudjuk alárendelni magunkat senkinek (még Istennek sem), hiszen nem tekintünk úgy a büszkeségre – a magunkat mindenki fölé emelő ösztönré -, mint a lelkünk ellenségére.

Ellenségünk, a figyelemelterelés

Ezeknek az embereknek nem a büszkeség volt az egyedüli ellenségük. Pál azt mondja az ilyen emberről, hogy „a vitatkozás és a szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik” (1Tim 6:4-5). Szinte nehéz elhinni, hogy az apostol nem a 21. századról írta ezeket a sorokat. Ezek a zavaró tényezők valóban ott voltak már évezredekkel a közösségi háló, az internet és a nyomtatott sajtó megjelenése előtt? Úgy tűnik, igen. És mégis, ez a kísértés ma annyira sok mindenre magyarázatot ad a működési zavarainkban.

Bűneinkben gyakran egészségtelen vágyat táplálunk a vitatkozás iránt. A hűség nem kelti fel az érdeklődést, a konfliktusok viszont igen. Miközben a hírfolyamodban görgetsz, olvasod a híreket, vagy éppen csak a mindennapi társalgásaidra tekintesz, tedd fel magadnak a következő kérdést: az általad fogyasztott tartalmak hány százalékára találó az említett igeszakasz? A figyelmünk-ből mekkora szeletet szentelünk oda szándékosan, sőt, hajthatatlanul a hiábavaló vitáknak? Hányszor volt a táplálékunk a gyanúsítás, irigység és mások káromlása, anélkül, hogy észrevettük volna, hogy ez az étlap mennyire mérgező a hitünk számára?

Ellenségünk, a többre vágás

A kapzsiság egy olyan veszély, amiről tudjuk, hogy létezik, és másban nagyon gyakran észre is vesszük, de magunkban ezt ritkán ismerjük fel. Viszont a kielégíthe-

tetlen vágyódás a „még több” után könnyen üressé és érzéketlenné tehet bennünket lelkileg.

„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (1Tim 6:9-10)

Amikor azt olvasod, hogy „Akik pedig meg akarnak gazdagodni...”, akkor ne trópusi luxusnyaralókra gondold az óceán mellett. Inkább gondold arra, hogy „Azok, akik több pénzre vágnak, mint amennyire szükségük van...”. Más szóval, ez korántsem ritka, hanem egy elterjedt kísértés, kiváltképp a tehetősebb országokban. A kísértés maga lehet, hogy nehezen észrevehető, viszont a következménye igenis súlyos. Pál arra figyelmeztet, hogy ezek a vágyak „az embereket pusztulásba és romlásba döntik”. Az életüket nem a fájdalom, a bánat vagy a félelem fojtja meg, hanem az élvezetek (Lk 8:14) – megvásárolt dolgok, megnézett műsorok, elfogyasztott ételek, helyek, ahová el kellene jutni.

Még mindig csodálkozunk azon, hogy Pál a hitet a harccal hozza összefüggésbe? Minél tisztábban látjuk, hogy mennyi minden fenyegeti a Jézussal való járásunkat, annál kevésbé meglepő az, hogy milyen sokan hagyják ott ezt az utat. Ami még inkább meglepő, az az, hogy egyesek megtanulják, hogyan kell harcolni, és tovább küzdenek, míg mások visszalépnek a harcból.

Hogyan nyerjük meg a háborút?

Hogyha már felismertük tisztán hitünk ellenségeit, akkor hogyan üzenünk hadat ezeknek? Az 1Tim 6:11-12-ben Pál rámutat, hogy mik azok az eszközök, amik elengedhetetlenek a csatatéren a győzelemhez: Menekülj! Törekedj! Harcolj! Ragadd meg!

Menekülj!

Mindenekelőtt: meneküljünk! Egyesek felfuvalkodottá váltak, mások figyelmét elvonták a különböző viták és nézeteltérések, megint mások pedig túlságosan megszerették a világot – „Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket” (CSIA: „Ám te, Istennek embere, menekülj ezektől” – 1Tim 6:11). A lelki hadviselés nem abból áll, hogy harcolsz vagy menekülsz, hanem sokkal inkább abból, hogy harcolsz és menekülsz. Fel kell lennünk készülve arra, hogy küzdjünk a kísértéssel, viszont ezzel egyidőben minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a kísértést elkerüljük. „...a testet pedig ne kényeztessétek úgy, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne” (Róm 13:14). Hogyha szükséges, vágjuk le a kezünket, vagy vágjuk ki a

szemünket (Mt 5:29-30) – tehát menjünk el a végsőig – azért, hogy kerüljük el azt a bűnt, amiről tudjuk jól, hogy tönkre tud tenni.

Törekedj!

A lelki hadviselés ugyanakkor nem is csupán csak azt jelenti, hogy harcolunk és menekülünk, hanem azt is, hogy törekszünk. „Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre” (1Tim 6:11). Mindegyik tulajdonságnál sokat időzhetnénk, de most összpontosítsunk csupán a hitre! Törekszel a Jézusba vetett hitre – mármint nem csak megtartod azt, hanem törekszel is arra? Szakítasz időt minden nap arra, hogy csak Istennel légy, az Ő igéjét olvasva? Életed ritmusába belefoglalod az imával töltött percek? El vagy kötelezve a helyi gyülekezeted mellett, és tudatosan keresed ott a szolgálati és növekedési lehetőségeket?

Harcolj!

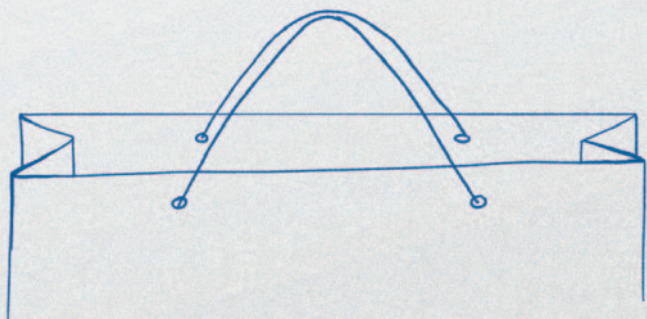
A harmadik teendőnk az, hogy harcoljunk. „Harcold meg a hit nemes harcát” (1Tim 6:12). Amennyire csak tudjuk, elkerüljük a kísértéseket, viszont nem tudjuk elkerülni ezeket teljes mértékben. Akármilyen bölcsen húzzuk is meg a határainkat, a bűnt akkor is magunkban hordozzuk, ami azt jelenti, hogy bárhova megyünk, a harcok elkísérnek bennünket. És sajnos nagyon sokan közülünk fegyverek nélkül indulnak harcba. Pedig az Isten fegyverzete nélkül – az igazság öve, a megigazulás páncélja, a hit pajzsa, az üdvösség sisakja, a Lélek kardja – tehetetlenek leszünk a gonoszság lelkeivel szemben (Ef 6:11-12). Viszont, ha az ellenséget komolyan vesszük és felövezzük magunkat az Isten fegyverzetével, így harcolhatjuk meg a nemes harcot (1Tim 1:18).

Ragadd meg!

Végül pedig, Isten embereként meg kell ragadnunk az új életet, amit Ő adott nekünk! „Ragadd meg az örök életet, amelyre elhívtattál” (1Tim 6:12). Ez az ellenkezője annak az önelégültségből fakadó tétlenségnek, amit olyan gyakran látunk a mai fiataloknál – akik bár el akarják kerülni a pokol gyötrelmeit, mégis alig érdekli őket Isten. Viszont azok az emberek, akik tisztábban látják a valóságot és az örök életet, azok tudják, hogy az igazi kincsük a mennyben van, ezért úgy élnek, hogy ez a kincs az övék maradjon (Mt 13:43-44). Őket az a vágy hajtja, hogy többet lássanak Krisztusból, és hogy még inkább hasonlítsanak Rá. Az ilyen emberek most bolondnak tűnhetnek, viszont hamarosan királyi bánásmódban lesz részük. Az ilyen emberek az átlagos hétköznapiakon is megragadják azt a kegyelmet, amit Isten felkínál mindannyiunk számára.

Sok ember eldobja a fegyvert, még mielőtt a háborúnak vége lenne, még olyanok is, akiket ismersz és szeretsz. De jegyezd meg jól: ez egy olyan harc, amiben megéri ottmaradni a végsőig! Ha látod azt, hogy mások feladják a harcot és otthagynak a gyülekezetet, hadd fokozza az ő távozásuk az éberségedet, és táplálja az odaszánásodat! Tanuld meg így megharcolni a hit nemes harcát!

Forrás: Marshall Segal - Men of Faith Are Men Who Fight
(desiringgod.org)
fordította: Kiss Ábel

Kérdezd a pásztort!

„Hogyan döntsem el, hogy szabad-e megvennem valamit, ami nem létfontosságú vagy akár luxusnak számít, de megengedhetem magamnak?”

„A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő – pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt –, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket. Az erőtlenekek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsék némelyeket.”

(1Kor 9:20, 22)

Hadd induljunk ki abból az igazságból, hogy a hívő ember feladata, hogy megmentsen azokat, akik még nem Krisztuséi. Ez a munka áldozathozatalt igényel. Pál apostol „mindenkinek mindenné lett, hogy mindenképp megmentsen némelyeket.”

Noha tudta, hogy „minden szabad nekem...” (1Kor 10:23), mégis rájött, hogy a rábízott feladat miatt nem minden juttatja őt előre az elhívásában.

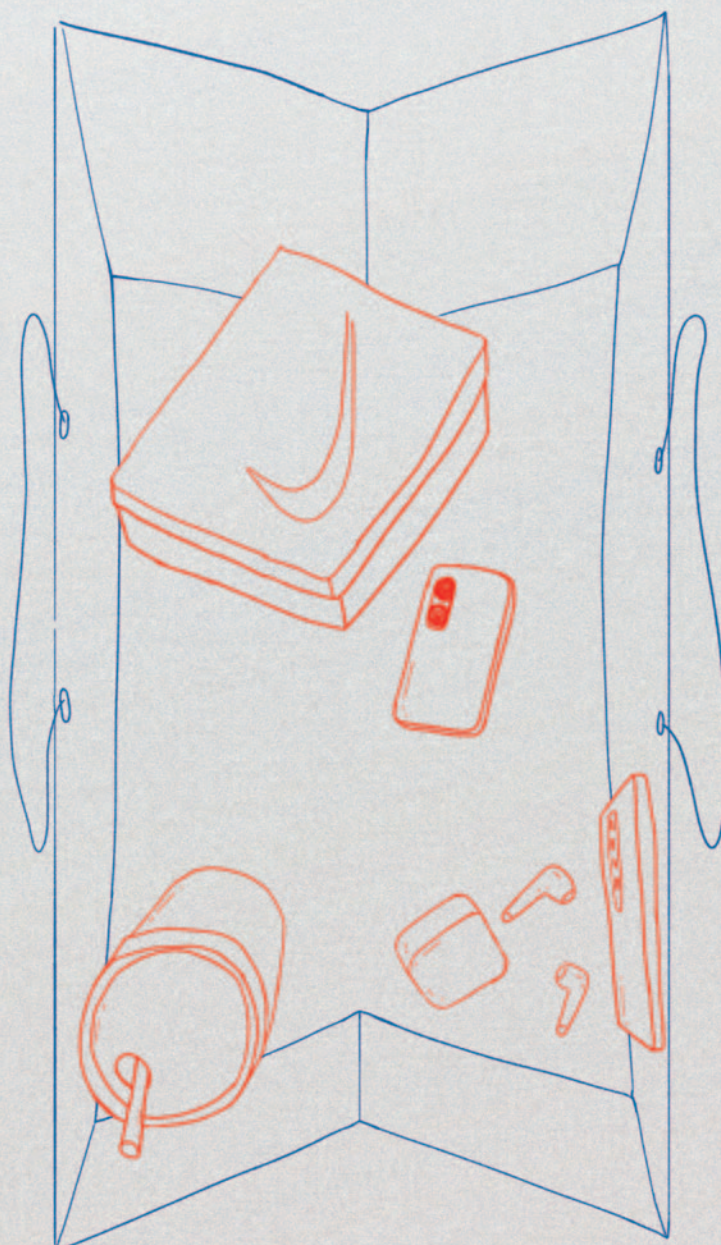
Éppen ezért, ha a lélekmentést vesszük alapul, ami a hívő ember életformája kell legyen, és ha nem létfontosságú valami, azonban mégis megengedhetnénk magunknak, hogy megvegyük, a fő kérdés, amit fel kell tennünk az, hogy akivé válok a tulajdonomba való kerülés következtében, az elősegíti a másik személy Krisztusnak való megnyerését vagy sem? Vajon nem formál-e át annyira, hogy ne legyünk alkalmasak teljesíteni a ránk bízottakat? Segít-e abban, hogy megmaradjunk alázatban, vagy inkább elszállunk tőle?

Általánosságban megfigyelhető, hogy az ember minél többel rendelkezik, annál kevésbé hálás, és annál több dologra vágyik, aminek következtében a mennyország perspektívájából a lényegtelen dolgokkal többet kezd foglalkozni, mint a lényegesekkel.

Éppen ezért a mi célunk legyen minden körülményben a megelégedés és a helyes dolgokra való összpontosítás!

Isten akár a szűkölködést, akár a bővülködést engedi meg nekünk, tanuljunk meg elégedettnek lenni azzal, amink van! Ne veszítsük el a fókuszot! Maradjunk alázatban, mentsük a lelkeket, és lássuk mindig azt, hogy a mennyei építése fontosabb, mint a földi!

Szűcs Dániel

Olvass!ak

Philip Yancey – Mire megyünk Istennel?

Philip Yancey neve garancia a gondolkodásra készítő olvasmányra. Nem elégszik meg a biztonságos, megszokott hitvallások ismétlésével, hanem a keresztyén hit határvidékeit kutatja. Már a cím is provokatív kérdést tesz fel: Mire megyünk Istennel? – és a könyv végig hú marad ehhez a kérdéshez.

A kötet tíz fejezetpárból áll: minden rész első fejezete egy-egy helyszínt, élethelyzetet mutat be, a második pedig az ott elhangzott Yancey-beszédet tartalmazza. Az író olyan helyekre visz el bennünket, ahol az ember szinte óhatatlanul felteszi a kérdést: „Hol volt Isten mindebben?” Virginia Tech egyeteme a lövöldözés után, Kína földalatti gyülekezetei, a posztapartheid Dél-Afrika, a bombatámadások sújtotta Mumbai vagy a Közel-Kelet feszültségei – mind olyan helyszínek, ahol a hit próbára tétetik.

Yancey újságírói érzékenységgel és mély empátiával szólal meg. Valós emberekkel beszélget – kínai laikus igehirdetőkkel, prostituáltakkal, túlélőkkel – és megmutatja, hogyan találják meg ezek az emberek Krisztusban a reményt. A történetek nyersegek, őszinték, de épp ettől hitelesek: a szenvedés mélyéről emelik ki Isten jóságát. Nem könnyű olvasmány, de maradandó. Nem prédikál, hanem párbeszédet kezdeményez. A könyv végkövetkeztetése szerint Isten jóságának legfőbb bizonyítéka mi magunk vagyunk: mindennapi emberek, akik életünkkel válaszolhatunk a nagy kérdésre. Mire megyünk Istennel? – Yancey szerint tőlünk is függ, mit válaszol erre a világ.

Ezek vagyunk mi!

Bemutatkozik a Perifi, avagy a szilágyperecseni ifjúság:

Gyülekezetünk ifjúsága jelenleg 27 tagot számlál. Az idei évben öt fiattól kellett búcsút vennünk, mivel életük új szakaszába lépve a házasság útjára léptek. Bár fájó szívvel engedték el őket, örömmel várjuk az új generáció bekapcsolódását. Ez a „beiktatás” nálunk gyakran vidám, hagyományörző játékokkal történik, így az új tagokat nemcsak tárt karokkal, hanem sok nevetéssel is fogadjuk. Egyik erősségünk a szervezőkészség: szívesen vállalunk közösen utazásokat, kirándulásokat, ifjúsági esteket és különféle közösségi programokat. Ezek az alkalmak nemcsak élményt nyújtanak, hanem a közös tervezés és megvalósítás során megtanulunk együttműködni, egymásra figyelni, egymást támogatni. Mindez olyan szoros köteléket alakít ki közöttünk, amely valódi közösséggé kovácsol bennünket.

Különösen emlékezetes számunkra egy közös utazás Lengyelországba, ahol meglátogattuk az Auschwitz-Birkenau emlékhelyet. Ez a megrázó élmény mélyen hatott ránk – segített újraértékelni életünk

ajándékait, és hálával tekinteni Isten kegyelmére.

Természetesen a mi közösségünk élete sem mindig gondtalan. Vannak nehezebb időszakok, amikor Isten arra tanít bennünket, hogy kitartóan imádkozzunk egymásért, és ne engedjük, hogy az ellenség elragadjon a fiatalokat a közösségből. Arra törekszünk, hogy hiteles bizonyságok legyünk a külvilág felé is.

Ifjúsági óráinkat szombat esténként tartjuk. Ezeken általában 10-15 fő vesz részt, de előfordul, hogy csak 5-8-an tudunk összegyűlni. Az alkalmakat dicsőítő énekekkel kezdjük – ilyenkor kiválasztunk 1-2 éneket, amellyel másnap, vasárnap a gyülekezetben is szolgálunk. Ezután imával kezdjük meg a tanítást, amelyet legtöbbször Pál testvér tart számunkra.

Lehetőség van témákat is javasolni, így gyakran olyan kérdésekről tanulunk a Biblia alapján, amelyekkel a mindennapokban szembesülünk: megbocsátás, szenvedés, transznműség, vallások, vagy épp olyan akadályok, amelyek megállíthatnak minket a hitben való növekedésben. A tanítás után kérdéseket tehetünk fel, amelyek van, hogy mély, őszinte beszélgetésekhez vezetnek.

Az alkalmak végén általában közös játék, teázás vagy néha sütés-főzés zárja az estét – ezek a kötetlen pillanatok is erősítik a kapcsolatainkat.

Jövőbeli terveink között szerepel, hogy ifjúsági óráink előtt rendszeresen meglátogassunk egy-egy olyan testvért a gyülekezetből, aki betegség vagy más okok miatt nem tud közösségbe jönni. Egy-egy énekel és imával szeretnénk bátorítani, jelenlétünkkel kifejezve, hogy nincsen egyedül.

Rövid távú célunk közé tartozik az is, hogy közösen, saját kezűleg alakítsunk ki egy új ifjúsági termet, amely otthonos, családi légkört sugároz – egy olyan helyet, ahová mindenki „hazavágyik”.

Bár terveink vannak, minden elképzelést Isten kezébe tesszük le, és szeretnénk, ha Ő vezetne minket az Ő akarata szerint. Hisszük, hogy csak Vele együtt tud épülni és növekedni közösségünk – hitben, szeretetben és egymás felé való odaszánásban.

Ádám Miriám

Megfelelni, de kinek? – A nagyvárad missziókerület női konferenciája Margittán

Életünk során sokszor feltesszük ezt a kérdést magunknak – mi nők talán gyakrabban, mint a férfiak, – hiszen a megfelelés, az elismertség iránti vágy mindannyiunkban megvan. Korunk számtalan elvárással szembesít bennünket az élet különböző területein, mi pedig igyekszünk helytállni, megfelelni. Egy adott ponton túl azonban már nem is ismerünk önmagunkra, már nem is tudjuk, kik vagyunk és mit szeretnénk. De hol van az a pont, ahol meg kell állnunk, ahol nemet kell mondanunk?

Idén a Nagyvárad Missziókerület női konferenciája ezekre a kérdésekre kereste a választ a Szentírás fényében. A konferenciának a Margittai Magyar Baptista Gyülekezet adott otthont 2025. október 18-án. Szombat reggel az érkezőket kis meglepetéscsomaggal, forró teával, kávéval, pogácsával és kaláccsal fogadták a helyiek, no meg nagy-nagy szeretettel. Jó volt látni, hogy nem csak a környékről, hanem távolabbi településekről (Arad, Szatmár, Tenke, Nagyfalva stb.) is jöttek testvérnők különböző korosztályokat képviselve.

A konferencia nyitó mozzanataként a helyi gyülekezet részéről Szabó Róbert köszöntötte a jelenlévőket. Az áhítat során Kelemen Napsugár (Érszöllős) a 2Pét 1:3-4 alapján arra buzdított bennünket, hogy legyünk hálásak az Úr Jézus Krisztusért, mert ha Ő a miénk, mindenünk megvan; ha belőle töltökezzünk, tudni fogjuk, hol a helyünk, mikor, mit kell tennünk. Albert Sárika (Bihar) a Kol 3:16-17-re hivatkozva figyelmeztetett, hogy beszédünk mindenkor építő jellegű legyen. Mindent Jézus nevében tegyünk, a hétköznapi, apró dolgokat is, ne megfelelési kényszerből. Szabó Edit (Arad) jégtörő játéka az ismerkedésben segített, és vidám pilánsokkal örvendeztette meg a résztvevőket. Kiss Judit, a Nőszövetség elnöke köszöntő beszédében a konferencia mottójára (Gal 1:10) hivatkozva az Istennek

való megfelelés elsődlegességét hangsúlyozta. Két biznyságtévéssel folytatódott a délelőtti alkalom: Horváth Ildikó (Melbourne) arról számolt be, hogy mit jelent ma nőként élni Ausztráliában. Egy olyan társadalomban, amely valamikor keresztyén alapokon szerveződött, mára azonban Istent még a templomokból is kitiltották, és bolondnak, elmebetegnek titulálják azt, aki hisz az Úrban. A margittai gyülekezetből Fügedy Margaréta tett bátran biznyságot hitéről.

Bálint Ibolya testvérnő (Nagyvárad) tartalmas és érdekes előadásában elsősorban arra fókuszált, mit mond az ige a megfelelési kényszerrel. A konferencia mottójául szolgáló Gal 1:10-ből kiindulva bibliai személyeken keresztül (Ábrahám, József, Pál apostol stb.) vezette végig ennek a szellemiségnek a megjelenését a teremtéstörténetről kezdődően, majd beszélt arról, hogyan lehet a megfelelési kényszer felismerni, kezelni és gyógyítani. Mindannyian mások vagyunk, Isten számára értékesek; bátorság kell ahhoz, hogy saját utunkat járjuk, de Isten ad hozzá erőt, elhivatottságot. Meg kell elégednünk azzal a DNS-csomaggal, azokkal a képességekkel, tulajdonságokkal, amiket Isten adott nekünk. Ne akarjunk mindenkinek megfelelni, mert kudarcot vallunk, és elveszítjük identitásunkat az elvárások útvesztőjében! A szolgálatok között énekekkel a margittai nőtestvérek egy csoportja dicsőítette az Urat Bordás Emőke vezetésével.

Öröm volt a déli órában asztalközösségekben elfogyasztani az ebédet és a finom süteményeket, amelyeket a helyi gyülekezet biztosított; közben pedig lehetőség nyílt ismerkedésre és beszélgetésre is.

A délutáni alkalom bevezetőjében Kiss Judit a Krisztushoz való igazodás fontosságát emelte ki, majd a szolgálatok újabb nézőpontokból világították meg a megfelelés témakörét. Papp Erzsébet (Érmihályfalva) >>>

»» va) a munkahelyen való megfelelésről beszélt. Tizenhárom éve dolgozik nevelőként délutáni iskolában. Munkája során igyekezett mindenkinek megfelelni. Az elvégzett munka lett az önértékelésének a mércéje, ami kimerüléshez vezetett. Isten rávezette arra, hogy számára nem a munkája miatt értékes, hanem azért, mert az Ő megváltott, engedelmes és hűséges gyermeke. Szabó Edit (Arad) háromgyermekes édesanyaként szintén küzdött a megfelelési kényszerrel, ami sokszor akadályozta őt abban, hogy örömmel élje meg anyaságát. A gyermek Isten ajándéka, de ha ezen a területen is mások elvárásainak akarunk megfelelni, akkor teherré válik az anyaság. Senki nem tud tökéletes szülő lenni, de imádkozó szülővé bárki válhat. Ez a legnagyobb feladat, amit anyaságunkban megélhetünk. Budai Evódia (Nagyvárad) összegezte a témában addig elhangzottakat, majd szemléletes példákon keresztül a megfelelés gyakorlati oldaláról beszélt. A mások kedvében való járás lehet erény, ha szeretetből, örömmel tesszük, de ha kényszerre válik, az már gond. A megfelelési kényszer egy idő után képmutatóvá tesz. Annak akarjunk megfe-

lelni, aki a legjobban szeret minket, azaz Istennek. Ő ígében keresztül tükröt tart elénk, és megmutatja, mit kell tennünk. Csoportbeszélgetésben arra kerestük a választ, hogyan kerülhetnek le rólunk azok az elvárások, amelyekkel gyakran szembesülünk. Megbocsátás nélkül semmiképpen sem sikerülhet. Az elvárásokat Isten ígéjével kell átkereteznünk.

A konferencia végén Kiss Zoltán lelkipásztor (Bihardiószeg) útravaló gondolatait az 1Thessz 4:1 alapján fogalmazta meg: egyedül az Úrnak akarjunk megfelelni! Ha ezt tartjuk szem előtt, akkor a társadalomban, a családban, a gyülekezetben és a munkahelyen is meg tudunk majd felelni, úgy, ahogyan azt Isten akarja.

Áldott legyen az Úr neve, hogy kegyelméből ez a konferencia is lelkünk épülését és hitünk megerősödését szolgálhatta!

Szabó Melinda, Margitta

„Majd azt mondta az Úr: Íme, van itt hely nálam...” (2Móz 33:21)

Sólyomkövőron gyűltek össze szeptember 20-án a szilágysági testvérnők a hagyományos, őszi női konferenciára. Az egybegyűlteket Borzási Anna (Percsen) köszöntötte az 1. zsoltár verseivel, majd Pap Debra (Bagos) buzdított imára a 23. Zsoltár gondolataival:

A Pásztor mellett a legjobb helyen lehetünk. Itt nem szűkölködünk, jól van dolgunk és biztonságban lehetünk bármilyen körülmények között.

A Pásztor szeretete és jósága kísér életünk minden napján. Ő nem változik, Ő az, Aki mindig felüdít és megvigasztal! Ő az, aki hűséges hozzánk minden helyzetben, legyen szó a halál árnyékának völgyében való járásról, vagy a fennsíkon levő zöld legelőkön való táplálkozásról. A jó Pásztor velünk van minden körülmények között!

Kiss Judit testvérő (Bihardiószeg) a címben idézett igéből szolgált. „Van hely!” avagy „Hol a helyem?” Több hasonló kérdés gondolkodtatott el minket: Van-e hely a szívünkben mások számára? Kit engedünk oda be? Van-e nálunk helye a megbocsátásnak? Minek van helye a gondolatainkban? Megtaláljuk-e a helyet a szolgálatban? Ott vagyunk-e az imádkozás helyén, amikor eljött az imádkozás ideje? Otthonunk-e a gyülekezet? Isten a menedék helye is, és Ő azt szeretné, hogy mindig a legjobb helyen legyünk, arra hív, hogy álljunk mellé a kősziklára. Ott erős, stabil, és biztonságos helyen leszünk, bármilyen próba is érjen minket!

A missziómezőről is hallottunk beszámolót, amit Tóth Nikoletta tartott Kárpátaljáról (Bene). Megtudtuk, hogy a szomszéd országban levő háborús helyzet nagy lehetőségeket nyit a hívőknek a szolgálatra. Testvérnőnk amellett, hogy kilencgyermekes édesanya, naponta főz 60+ személynek, hogy az éhezőknek és rászorulóknak segítsen. (Közös gyűjtésünkkel az ukrainai missziót támogatjuk).

Adja az Úr, hogy tartsuk mindig szem előtt, hogy mellette a kősziklán mindig van hely, hogy oda meneküljünk és ott találjunk biztonságot minden körülmények között!

Borzási Anna

AKIK HAZAMENTEK

■ † **Kali Árpád** testvérünket 2025. szeptember 17-én, 81 éves korában hívta haza a mi Mennyei Atyánk. 2000-ben csatlakozott a fintaházi baptista közösséghez. A virrasztáson többen jelen voltak a marosvásárhelyi gyülekezetből, kinyilvánítva a gyászolók iránti együttérzésüket. A faluból számos jelenlévő előtt idős Molnár Áron testvér szölte Istenünk drága ígését a Zsid 9:27 alapján. A kápolnában a Mt 22:28-32, majd a sírnál a Jn 11:21-27 alapján szólt Istennek a megtérésről és üdvösségről szóló, vigasztaló üzenete. Gyönyörű őszi környezetben a reményteljes búcsúzást a vásárhelyi testvérek szeretetből fakadó éneklése tette még ünnepélyesebbé. (id. Máté Zoltán, gyülekezeti vén)

■ † **Törös Víg János** (1939-2025) testvérét 2025. október 10-én, 86 évesen, szólította haza Isten – oda, ahova nagyon vágyott. A belényesi gyülekezet oszlopos tagja volt, mindegyikünk Jani bácsija, aki sokat munkálkodott helyben és a körzetben is. Tanácsaival, meglátásaival meghatározó tagja volt a gyülekezeti életnek. A lelki ébredés érdekében és az evangéliumért minden jó kezdeményezést támogatott. Folyó év elején egészsége megromlott, már nem tudott imádkozni, de lélekben kitartó volt mindvégig. Szerető családjáért rendszeresen imádkozott, családi házukban érte a haza hívó szó is, kedves felesége kezét fogva. Temetése október 12-én volt, amikor a várasfenesi fúvószenekar, a körzeti énekkar szolgáltak, az ígét pedig magyarul Szűcs Sándor és Péter István lelkipásztorok, románul Beltech Petru lelkipásztor hirdette. Hála van a szívünkben minden ilyen hívőért, hithősért. Az Úr vigasztalja a gyászoló családot, az özvegyen maradt Terézia testvérnőt, gyermekeit, Arankát, Jánost és Barnabást, és a tágabb családot és hitestvéreket! Hiányozni fog Jani bácsi! A viszontlátásra! (Szűcs Sándor lp.)

■ † **Özv. Debre Mártonné (szül. Boncidai) Katalin** temetése 2025. szeptember 16-án volt Szilágypercseben. Testvérnőnk 87 évet kapott ajándékba mennyei Atyánktól! 1980-ban ismerte meg az Urat, amikor egy megújulási hullám vonult át a gyülekezeten, és a következő esztendőben be is merítkezett Torma János lelkipásztor által. Hűséges tagja volt a helybéli gyülekezetnek, és úgy a házasságban, mint az özvegyiségben hittel teljes életet élt, amit sokféle betegség közepette is hűségesen bizonyított. Úgy a kápolnánál (2Kor 5:1-10), mint a temetőkertben (Jel 1:17-18) Borzási Pál helyi lelkipásztor hirdette a feltámadás reményteljes üzenetét. A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (Borzási Pál lp.)

A BIBLIA FÉNYÉBEN (57.)

Saul az endőri halottidézőnél

Az 1Sám 28-ban Saulnak az endőri halottidézővel való találkozásáról szóló beszámoló számos problémát vet fel. Az akkori médiumok, spiritisták, halottidézők vagy varázslók legtöbbször valamiféle trükköt vagy átverést alkalmaztak, hogy átverjék a klienseiket. De Saul esetében maga a halottidéző asszony is megrémült, hogy trükkjei sikerrel jártak és Sámuel megjelent!

Saul megvezette a asszonyt kiléte felől, mert álruhába öltözött. Nem tartotta magát a saját maga által hozott rendeletekhez sem. Istenkáromló módon megesküdött neki az Úrra: „Él az Úr, hogy e dolog miatt nem ér büntetés.” Az 5Móz 18:10-11-ben az Úr kilenc gyakorlatot tiltott meg, amelyet a pogányok műveltek, és amelyek utálatosak voltak az Úr előtt. Ezek között ott volt a szellem-idézés és halottidézés is. Saul király egy olyan okkult gyakorlathoz folyamodott, amelyet ő maga megtiltott az országban, és amelynek igénybevétele a mózesi törvény szerint halállal volt büntetendő (3Móz 19:26. 31. 20:6. 27).

A felmerülő kérdések között van az, hogy ki volt az a szellem, akit a halottidéző előhívott? Lehetett-e hatalma egy istentelen halottidézőnek az igazak halálon túli állapotán? Esetleg egy gonosz démon, vagy pusztán káprázat volt az, amit látott? Ha valóban a próféta jelent meg, akkor az asszony idézte elő Sámuel szellemét, vagy Isten intézte úgy, hogy ő jelenjen meg? Vagy egy démon jelent meg, esetleg maga a Sátán, aki Sámuel megsemmisítette? Vagy csak a Saulban lévő félelmek projekciója volt az egész, és az asszony azokat „látta”? A bibliai szöveg semmivel sem utal arra, hogy Sámuel megjelenése csupán átverés lett volna. Az ige >>>

>>> egyértelműen állítja, hogy a nő valóban Sámuel látta. Ami történt, az zavaró volt nemcsak Saulnak, hanem az asszonynak is, aki „hangosan felkiáltott”. (Bizonyára nem volt hozzászokva, hogy nekromanciája működjön.) Saul őszintén úgy hitte, hogy Sámuellel beszél. A Sámuelnek tulajdonított beszéd egy korábbi párbeszédre tett utalást, amely kettejük közt zajlott, és erre csak az igazi Sámuel tehetett célzást. Sámuel prófétai szerepe és üzenete halála után sem változott.

Az egy másik kérdés, hogy ki idézte elő a kialakult helyzetet: az asszony vagy Isten? Az asszony ijedtsége (28:12) arra utal, hogy a médiumok csalással végezték munkájukat. Mások amellet foglalnak állást, hogy a

halotti-dézést ugyan elítéli a Biblia, de sehol sem állítja azt, hogy ez nem lehetséges. Az asszony látnoki tehetségét mindenképpen mutatja, hogy az álruha mögött felismerte a királyt. Isten ura volt ennek a helyzetnek is, és minden az ő terve szerint történt.

Úgy tűnik, hogy Sault az győzte meg, ahogyan az asszony leírta Sámuel: „istenfélét (elohim) látok feljönni a földből” (28:13). Erre Saul tisztázó kérdést tett fel: „Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jön fel, és palást van rajta.” (14. v.). Ebből a leírásból Saul azt állapította meg, hogy Sámuel az, és meghajolt előtte, bár az is meglehet, hogy őt csak az asszony „látta”, Saul nem. Sámuel palástja ismerős volt Saul számára, mert ez volt az, amit elszakított, amikor Sámuel kijelentette, hogy a királyságot kitepték a kezéből (1Sám 15:27-28).

A halottidézés pontos módja tehát rejtve marad előttünk, de nagy valószínűséggel megállapítható, hogy maga Sámuel próféta jelent meg az asszonynak. A bibliai elbeszélő is Sámuelként azonosítja (15. 20. v.), és mint Isten igaz prófétája, üzenetében igazságot szólt (17-19. v.). Bizonyára Isten engedte meg, hogy Sámuel szelleme még egyszer utoljára figyelmeztesse Sault.

Dr. Borzási István lp.

Éveink múlása

Ifjúságodban figyelj Teremtődre
és éberen hallgasd, mit üzen neked.
Eszteendő múltával ráébredsz arra,
hogy megítéli mulandó életed.
Míg elsötétedik a nap világa
az égbolton, a hold és a csillagok,
És esőfelhők érkeznek a tájra-
ráébredsz: ó Uram, oly gyenge vagyok!

Megremegnek akkor erőtlén karjaid,
munkára nehezen indul a lábad.
Lassabban örölnék szádban a fogaid,
a szemeid homályosabban látnak.
Csak halkán hallod a malom zúgását.
Hangtalanul ad hálát csukott ajkad.
Nem élvezed az énekesző áldását,
s csak távolról örülsz a madárdalnak.

Nehezen vonszolja magát a lábad.
A mandulafa virágait bontja.
Érzed, a tested egyre gyengül, fárad,
a fűszerek izére sincs már gondja.
Végül az ezüstkötél majd elszakad,
darabokra törik az aranypohár.
A kerék is a kútba hullik vissza,
megfáradt tested az öröklétbe száll.
— Porból lettél és ismét porrá leszel
és lelked Istenhez tér a mennybe fel!

özv. Máté Olga (Nagyvárad, 2020)

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.
Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy
a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Print Printon Nyomda, Nagyvárad.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605